

[Erhard Jakobsen.]

og fremmest få sagt til de offentligt ansatte: der er ikke nogen i dette ting, der tror, at offentligt ansatte ikke gør deres arbejde fuldt ud og fortjener lønnen for det. Det, vi diskuterer, er, hvor mange vi skal have, og så én ting til — det er jo det, mit parti har været inde på — nemlig dette: det er vel ikke helt urimeligt, om vi i denne situation opfordrer specielt de offentligt ansatte til at give et godt eksempel, men vi opfordrer; der er ikke noget med, at vi på forhånd dikterer, at sådan og sådan skal forhandlingerne gå.

Ordføreren for forslagsstillerne (Holten)

(FP):

Jeg vil bede medlemmerne tænke på, inden vi kommer til anden behandling: er det rimeligt, at vi, der sidder her i dette ting og er lønnet som tjenestemænd, får fire gange så stort et dyrtidstillæg som en LO-arbejder?

Erhard Jakobsen (CD):

Som en af dem, der sidder i dette høje ting, føler jeg, at det spørgsmål blev rettet direkte til mig, og jeg vil gerne tage det op og sige: ja, det er fuldt ud rimeligt. Nu tænkte jeg ikke så meget på mig selv, men jeg tænkte på en række andre. Hvad er dyrtidstillægget udtryk for? Det er ikke en social foranstaltning. Det er ikke noget, der er sat ind for at sørge for, at kartoffelprisen stigning bliver udlignet, så folk endelig ikke skal undvære kartofler. Dyrtidsportionerne, dyrtidsreguleringen, har ét bestemt formål, det hænger sammen med 2-årige overenskomster. Havde man halvårige overenskomster, så havde man ikke dyrtidsreguleringen, men man har 2-årige. Ligesom en murer går ind for en løn 1. marts 1973 under forudsætning af, at den løn bevarer sin købekraft gennem de næste 2 år, går en departementschef, der 1. april får sin løn fastsat til 175.000 kr., eller hvad ved jeg, ud fra, at denne løn bevarer sin købekraft i de næste 2 år, og for at den skal det, skal han have et vist tillæg, som hverken dette folketing eller han selv bestemmer, men som regnes ud rent automatisk osv. Hvis man vil ændre ved det, kan man i stedet for sige: vi synes, at en departementschef får for meget, og så er man inden i det ræsonnement, som jeg be-

rørte før; det er noget ganske andet end dyrtidsreguleringsræsonnementet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om afgift af elektricitet.

(Lovforslag nr. 64. Fremsat 30/10 74).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Egon Jensen (S):

Det kommer sikkert ikke som nogen overraskelse for finansministeren, at han ikke skal vente nogen som helst form for velvilje fra socialdemokratiet over for forslaget om at pålægge el-forbruget ekstra 5 øre pr. kWh. Det har vi tidligere sagt, og det er stadig vor opfattelse, at det er en urimelig afgift, som vender den tunge ende nedad. Her er ikke tale om et luksusforbrug, men om et nødvendighedsforbrug. Finansministeren og regeringen må da være klare over, at el-priserne i løbet af kort tid er steget til næsten det tredobbelte, og at prisen pr. kWh i løbet af forholdsvis kort tid vil komme til at ligge på 35-40 øre fra producent til leverandør, hvortil kommer omkostninger til fordeling og tab i ledninger. Det er altså ikke pebernødder, vi taler om i denne forbindelse, men det synes regeringen åbenbart det er.

Her er altså tale om et område, hvor man har mærket prisstigningerne. De er tværtimod slået meget igennem ret omgående, og det er at føje spot til skade at forhøje prisen yderligere med 5 øre, hvortil kommer moms, så det altså ikke drejer sig om 5 øre, men om 6 øre.